

MSSNDCLRCQ
Meessen De Clercq

ALEK O.

On Parasols, Jumpers and Balls

8 november – 7 december

Abdijstraat 2a, B 1000 Brussels
meessendeclercq.com

Na haar uitnodiging vorig jaar in de tentoonstelling “*Without (Jonathan Monk)*” is Alek O. (°1981) terug met een solotentoonstelling. In de rechterzaal combineren *Tangrams* de banaliteit van een geproduceerd object (parasols met door de zon verschenen kleuren afkomstig van een Chinees restaurant te Milaan) met de artisanale tussenkomst van de kunstenaar. De tangram is een Chinese puzzel, een soort van hersenbreker die erin bestaat figuren te creëren of opnieuw samen te stellen door het samenvoegen van zeven vormen. De positionering van de driehoeken suggereert hier verschillende houdingen die een hond kan aannemen maar verwijst onderliggend ook naar minimal art en naar de euclidische principes. Spelend met de rigoureuze codes van de minimale kunst (het seriële, de herhaalde geometrische vormen, het eenkleurige) biedt Alek O. ons hier een werk dat picturale logica koppelt aan sculpturaal effect. Bij het zorgvuldig bekijken van de oppervlakte van het doek merkt het oog de variaties op in de kleur rood, te wijten aan zon en regen waaronder de parasol geleden heeft. Men kan niet nalaten te denken aan het voorbije leven van deze objecten, aan de weg die ze aflegden, van fabriek tot afval. Op de grond heeft Alek O. verschillende werken van bevriend kunstenaar Mauro Vignando gelegd. De kenner zal de bollen herkennen van het Boccia-spel, een soort Italiaans petanque, die als een puzzel opnieuw werden samengesteld, vertrekkend vanuit verschillende verzaagde bollen. In de linkerzaal vindt men een andere betekeniswijziging onder de vorm van twee reeksen werken. De ene, bevestigd aan de muur, zijn sweatshirts die de kunstenaar volledig ontrafeld heeft om ze in een rechthoekig formaat te herweven. Vol gevoeligheid, humor en nostalgie, zijn deze borduurwerken mutaties van in enorme hoeveelheden gefabriceerde kledij die unieke stukken te worden, schilderijen zou men geneigd zijn te zeggen, die een belangrijk deel van de 20^e eeuwse kunst in herinnering brengen (monochrome werken uit de abstracte kunst, maar ook werken van de Arte Povera of Pop Art). Tenslotte roepen de installaties, die echte – onder een plaasterlaag verborgen – objecten dragen, de notie van het stilleven op (men denkt hier aan Morandi), terwijl ze de kunst van de digitale compositie bevragen met de bekende techniek van bluescreening, veelvuldig gebruikt in de filmwereld. Deze techniek staat toe de acteurs te filmen in de studio, voor een uniform gekleurde achtergrond, vooraleer hen opnieuw in een volledig gecreëerde context te plaatsen. Door het positioneren van deze objecten praat Alek O. ons over de confrontatie tussen melancholie uitgaand van achtergelaten objecten en de valsheid van een virtuele wereld die onze levens meer en meer afbakent.